

Ända sedan Ann Blanchester blev svårt sjuk av mördarbakterier, och låg på sjukhus, har det varit viktigt för henne att omge sig med vackra saker.

– Vantrivsel växer i fula miljöer

forts ett högt tempo och mycket att göra.

– Jag var ett kolli inrullad i orange acrylfilt, jag som aldrig brukade be nån om hjälp...det som blev väldigt viktigt för mig i det här läget var att få titta på något vackert, det klarade jag iallfall av. Min engelska tekopp med plommonmotiv fick stå så jag kunde se den hela tiden. Den gav mig kraft, påminde om att jag hade ett liv nån annanstans.

Det stora behovet av att ha nåt vackert att titta på har följt Ann sen dess. Hon kan inte laga mat men har en exklusiv kastrullpark på spisen hemma på Grev Turegatan i Stockholm. Att titta på. Ofta blir det ostbågar i silverskål till middag. Eller burkad tomatkross med pasta på vacker tallrik, om hon inte representationsiter på krogen. Idag jobbar hon som vice VD på Sko-branschrådet och är presskontakt på Svenska Moderådet. Köper lätt en osittbar plaststol, investerar bara i sånt som är estetiskt tilltalande "för man vet aldrig när det är dags igen".

– Det är klart att jag hann fundera på varför några gånger, varför händer det här mig? Innan man hittade härden av mördarbakterier som låg och tryckte på ischiasnerven. Då kom jag inte fram till nåt, allt var bara så obegripligt, ingen förstod hur de där bakterierna hade kommit dit.

De spred sig och Ann höll på att stryka med av blodförgiftning innan det vände.

– Några månader senare fick jag en present av min gamla lek-skolekompis, ett presentkort på ett besök hos en healer och akupunktör, **Jan Nevelius**. Jag var inte så där heltänd på att gå dit, livet hade börjat snurra på som vanligt igen även om jag oftast var trött och ständigt förkyld. Jag kom dit med andan i halsen och en kasse från Systemet i handen, på väg till en middag hos vänner. Jag la mig på hans brits och han la

vänd

hon vill bo stort, egentligen. Ann sippar ur den stora, engelska tekoppen med inpräglad drottningkrona i benvitt, ser ut att fundera och frustar sen till.

– Jo, jag kommer ihåg när min dåvarande kille kom och hälsade på, i sliten sweatshirt med tryckt hårdrocksband på framsidan. Här stänger vi till, byter bild, så jag till mig själv och knäppte ihop hans jeansskjorta. Han undrade vad jag höll på med, men det gick inte annars...

Behöver mannen i ditt liv vara lika estetiskt inriktad som du?

– Jag vet ju att ytan inte spelar nån roll, så...

Bli kär i nån som har kläder för värmens skull, som struntar i vad han har på sig, går det?

– Utstrålningen, personligheten, det är ju det som ändå avgör, även för mig. Ja, jag kan nog bli kär i en kille med felsydd brallor och urtvättad acrylpolo. Men då behöver han ha... karisma. Japp. Mycket.

En blandning av sober elegans och rågarv. Hon får folk att hoppa till. Stort, starkt och avväpnande skrattar Ann Blanchester bland skrattar och nedtonade konversationer. I puderosa sidenblus, kontorsdräkt och pumps. Hon kan se strikt sansad ut och låta sån också, tills nåt blir riktigt roligt. Det garvet glömmar man inte.

– När jag fick näringsdropp som gjorde jätteont satt min bästis och drog dumma skämt, det var också en räddning. Jag försöker inte fly från jobbiga känslor längre, jag har nog också lättare för att gråta nu, efter mördarbakterierna.

Skrott och vikten av att ha vackra saker omkring sig, på sig... Det är ju många som mediefastar i perioder, som undviker att hänga med i nyhetsfloden under en eller flera veckor. Skulle du kunna fasta estetiskt?

– Ja men det gör jag ju redan varje år i nån månad, på Färö. Klär upp mig för fästingarna, i slashes-kläder. Solblekta bomullsbrallor, en gång marinblå med sjavig resår i midjan, till det en gammal avlagd collegetröja med borttvättat märkesemblem. Men då finns det en havshorisont att vila ögonen på. Och en tekopp.♦

– Det är hälsosamt med vackra saker

Mår kroppen och själen bra av skönhet?

Ja, absolut, svarar Ann Blanchester.

Hon älskar utsökta saker, havshorisonter och vackra män.

Och det var en vacker tekopp som hjälpte henne att överleva när hon låg som ett hjälplöst kolli i en orange sjukhusfilt. Av Marie Eriksson Foto: Anna Emilia Lundgren

♦ – Jag satt i telefon och pratade med en väninna, hade precis spelat badminton och det kändes som jag hade fått en sträckning i baken. "Ska nog spela lite oftare, typiskt tecken på att man är otränad", tänkte jag.

Ann Blanchester, 41, kan nästan fortfarande känna hur smärtan snabbt accelererade under samtalet. Det är mer än 15 år sen nu.

– Sen kunde jag inte sitta längre, fick gå omkring och prata. Fattade inte vad det var som hände, det gick så snabbt. Och plötsligt kunde jag inte heller ligga eller stå utan att det gjorde fruktansvärt ont.

Dåvarande pojkvännen ringde jourläkaren som kom och konstaterade att det var ett klart fall av ischias. Hon fick några smärtstillande tabletter, ett recept på fler

och ordinationen att ligga still en vecka. Några timmar senare var det dags att ringa jousen igen, för Ann skrek högt och tuppade av om vartannat. När nästa jour-stressade läkare äntligen kom var hon så matt att hon knappt orkade titta på honom, han sa att Ann verkade deprimerad och därför hade en sänkt smärttolerans för ischias. Strax efter började hon få feberfrossa

och yra, sen kom ambulansen. "Inga fel som kräver sjukhusvård, det är bara förkylning och ischias", sa man på en överbelastad akut när pojkvännen krävde en ordentlig undersökning. "Minuter från döden, din urinblåsa håller på att sprängas", sa en annan läkare när Ann kom in med blåljus igen en dag senare. Hon blev kvar i tio veckor. Först röntgades hon på

längden och tvären men ingenting onormalt syntes. Penicillin bet inte på infektionen i kroppen. Ann kunde inte vända sig själv, hade väldigt ont i rygg och ben, tappade helt matlusten och hade en droppställning med flaskor i bjärta färger som hon kallade för sin amerikanska julgran. Hon var en medicinsk gäta, i flera veckor. Som frukostchef på ett hotell var Ann van vid